

„CUIUL DACIC” sau „CUIUL LUI PEPELEA”

Dr. Napoleon Savescu

Pe data de 4 septembrie 1997 soseam la Chișinău să-mi întâlnesc un prieten, Tudor Panțâru - fostul Ambasador al Republicii Moldova la Națiunile Unite, și să mă repăd până la Orheiul Vechi, din rațiuni sentimentale familiale. Am întâlnit o mulțime de oameni minunați, dar povestea unuia dintre ei mi s-a părut deosebit de interesantă. L-am cunoscut pe Andrei Vartic, de profesie fizician-spectroscopist, un pasionat al istoriei dacilor, care-mi spunea: „*Este trist să stai de vorba cu profesori universitari in arheologie*”, care sapă tot cu lopata veche de 20-40-100 de ani și nimic altceva, menținând cercetarea arheologică, în România, pe poziții aproape paukeriste, negând or refuzând să vadă rădăcinile extraordinare, pe care românii o au în civilizația lumii”. A face azi cercetare arheologică fără laboratoare de teren, care să-i spună cercetătorului ce rocă sapă, ce compoziție are cutare cărămidă sau ciob, fără acces la Internet, la cele mai solide baze de date, fără urmărire prin satelit a ceea ce se întâmplă în Carpați (ca de pildă misterioasele „arsuri”), fără o echipă solidă multi - disciplinară incluzând sociologi, etnologi, istorici, medici, economiști, este în cercetarea arheologică modernă un fel de a juca turca pe rampa de lansare a unei rachete, nevăzând altceva decât tuiul. L-am întrebat cum de a ajuns să fie așa de pasionat de daci, la care Andrei mi-a răspuns: „Pe vremea când eram student în anul I la Fizică, în 1966 la Leningrad, unchiul meu, Grigore Constantinescu - absolvent al Sorbonei, mi-a facut cadou cartea lui Daicovicu „*Dacii*” - pe atunci o carte interzisă pe teritoriul Republicii Socialiste Sovietice Moldovenești. Am devenit așa de îndrăgostit de acei Daci, încât imediat după colapsarea imperiului sovietic, am fugit repede „*Acasa*” în Munții Orăștiei, ca să-i întâlnesc pe Daci ori pe urmașii lor”.

Ce a realizat Andrei Vartic, în expediția sa, este formidabil. Acesta descifrează *Topografia Dacică*, redescoperă *Metalurgia Dacică* - cea mai avansată din lumea antică, descrie materialele de construcție dacice, în special, Betoanele Dacice, vorbește despre *Cosmogonia Dacică*, *Moralitatea la Daci* și ce este cel mai important îi redescoperă pe Daci, scriind cărți ca: „*Oaspetele Nemuririi*”, „*Enigmele Civilizației Dacice*”,

„Fierul-Piatra, Dacii-Timpul”, „Magistralele Tehnologice ale Civilizației Dacice”, publicându-și cercetările chiar și în conferințe NATO. El, Andrei Vartic, ridică valul nepăsării de pe trecutul nostru dacic. În timp ce se primbla, acum 7-8 ani, în jurul *Movilelor Ciclopice* de la Sona, descoperă în huma acestora o veritabila *Ghiară de Sfinx*. Fiind un om corect, el cheama *Institutul de Arheologie din Cluj*, care, trimite pe cineva care sosește peste noapte, o ridică și ... dispăre. „*Ei, așa or fi legile pe aici*”, și-a spus Andrei, puțin necăjit că ei, arheologii, nu au discutat și cu el. Era vara, frumos, papadii galbene peste tot când Andrei găsește calupuri de fier dacic de peste 40kg și din nou corect îi anunță pe „*tovarașii*” arheologi, care vin, iau și ... pleacă. Tot el găsește în sanctuarul dacic de la Racos, *Cuie Dacice* și din nou „*echipa*” de bravi arheologi români (?) sosește în frunte cu dl prof. dr. Ioan Glodariu și îl felicită, iau *Cuiele Dacice*, nu înainte de ai da „*cadou*” și lui Andrei ... un *Cui Dacic* „*cu tema*” să-l cerceteze. Andrei trece cu Cuiul peste graniță, acasă, de cealaltă parte a Prutului, la ceilalți români, urmași ai acelorași Daci, dar despărțiți de niște politicieni, care i-au convins pe istoricii moldoveni că ei ar fi de un alt neam și că ar vorbi și o altă limbă, diferită, Moldovenească, care ar avea și niște foarte mici asemănări cu Limba Românească, dar prea mici pentru a fi luate în considerație. Dar ei, politicienii, din dreapta și din stânga Prutului, când se întâlnesc, uită că nu folosesc traducători, ba de multe ori sunt veri ori cumnați, având și aceleași nume.

Dar să revenim la Andrei Vartic. Se făcuse iarna la Chișinău, într-o zi ninge, în alta ploaie, iar el, Andrei, într-una din după ameze se uită când pe geam, afară la ploaie, când la *Cuiul Dacic* vechi de peste 2000 de ani, primit ca „*tema de lucru*”, care nu era nici mâncat, nici acoperit de rugină, o adevărată minune. Astfel începe istoria celui *Cui Dacic*, Cui al lui Pepelea (spun eu), primit de la profesorul român, de arheologie, de din dreapta de Prut. Andrei ia cuiul și fuge cu el la Laboratorul de Metalurgie de la Institutul Pedagogic de Stat „*A. Ruso*” unde, minune, X-Ray-ul arăta că, acel cui de peste 2000 de ani, acel *Cui Dacic*, care nu vrea să ruginească, avea în componența lui nici mai mult nici mai puțin decît alfa-fier pur de 99,97%. Nici urmă de impurități, adică de compuși ai carbonului ce rămin de la prelucrare. O „*Minune Antică*”, care vă atrag

atenția că se poate obține numai în condiții speciale de laborator sau în cosmos! Până la ora actuală sunt cunoscute în lume numai două exemple de astfel de fier antic: stâlpul de fier de la Delhi și un disc din Mongolia, datat din secolul IX, cercetat și în laboratoarele de la NASA cât și la Universitatea Harvard. Specialiștii spun că procesul modelării unui obiect din fier pur este mult mai complicat chiar decât obținerea lui, dată fiind posibilitatea introducerii în el a unor impurități. Discul din Mongolia putea fi modelat doar în cosmos, susțin specialiștii de la NASA, iar cercetătorii de la Chișinău aveau aceeași părere despre *Cuiul Dacic*.

Andrei, pragmatic, mai neîncrezător, a fugit cu Cuiul la Leningrad, la Institutul Metalurgic căci, fier pur o fi el, dar poate că suprafața lui să fi fost vopsită cu vre-o vopsea specială „*dacica*”, ca să nu ruginească. La Leningrad cercetătorii au mai descoperit o minune, despre care vă voi vorbi mai târziu. Vrând să verifice minunea, Andrei ia „*Cuiul lui Pepelea*” și fugă la Moscova la Institutul de Oțeluri și Aliaje. Și de astă dată rezultatul a fost același: *Cuiul Dacic*, care nu vroia să ruginească de peste 2000 de ani, format din alfa-fier pur în proporție de 99,97%, era acoperit, nu cu vopsea ci cu 3 straturi moleculare, perpendiculare, care-l protejau impecabil, păstrându-i puritatea, aceste trei straturi fiind, țineți-vă respirația vă rog:

- suprafața - Magnetită Fe_3O_4 ;
- oxid de fier FeO ;
- alumo-silicați.

Prin cercetările efectuate de profesorul Kiosse și doctor Galina Volodin, utilizând metode de iradiere cu X-Ray aplicate la pelicule subțiri de semiconductori (așa numitele unghiuri mici) s-a putut observa peliculele protectoare, despre care am vorbit mai sus. Profesor Daria Grabco de la Institutul de Fizică Aplicată, Academia de Științe a Moldovei, a studiat la microscop microstructura deosebită a fierului dacic și a mai observat că acest fier are fouda straturi de „*domene*”, unul central și unul de suprafață. Domenenele, și aici este „*ciudățenia*”, sunt orientate perpendicular unul pe altul asta însemnând că, mai întâi s-a solidificat (în câmpul magnetic al Pământului) stratul interior, apoi, peste el s-a aplicat în stare lichidă un alt strat, care s-a solidificat și el, dar ... în altă poziție față de câmpul magnetic al Pământului!!!

Ei domnilor, și asta se întâmpla acum peste 2000 de ani, într-o țară sălbatică, populată de țărani daci, primitivi și salbatici. Cucerii mai târziu de romani (numai 14% din teritoriul Daciei), care au sosit cu o „mica” armată de 150000 de legionari și cărora le-au trebuit mai mult de 6 ani să cucerească cei câțiva kilometri din Spațiul Dacic. Oare s-a întrebat cineva cum a putut rezista în fața Romei, o simplă civilizație țărăneasca? De ce se temeau romanii de daci? De ce Caesar și Burebista au murit în același timp? De ce, de la moartea lui Caesar (care dorise să pornească războiul împotriva dacilor) și până la cucerirea a numai 14% din Dacia, de către Traian, au mai trebuit să treacă 150 de ani? De ce în toți acești 150 de ani romanii și dacii nu s-au avântat în conflicte directe? De ce nici o armată romană nu pleca la război fără să aibă, cel puțin, un Doctor Dac cu ea? Ce or fi avut de împărțit ei, dacii și romanii, că aceștia din urmă, după cucerirea unei bucăți așa de neînsemnate din teritoriul Daciei, să declare cea mai lungă sărbătoare cunoscută până în zilele noastre, o sărbătoare de nici mai mult nici mai puțin de 123 de zile, în care poporul roman putea să mănânce și să bea gratuit pe socoteala statului... 123 de zile? Ce or fi sărbătorit de fapt romanii? Astfel se demonstrează că ei, Dacii, au lăsat documente mult mai rezistente în fața măcinării timpului decât cele ale anticilor Greci sau Romani, dar în alt limbaj decât în cel scris-vorbit. Limbile sunt și ele supuse distrugerii, alfabetele la fel.

Că dacii ne-au lăsat mostre de „civilizație” extraordinară ca:

- Betoane perfecte nedistruse de timp, apă și intemperii de peste 2000 de ani;

- Metalurgie mai avansată decât cea din zilele noastre – cuie, care nu ruginesc de 2000 de ani, calupuri de fier de 40 kg, când romanii nu puteau să topească în cuptoarele lor bucăți mai mari de 25kg;

- Modelele Matematice de la Grădiștea Muscelului și, desigur, cele Topografice, prin așezarea „asa ziselor cetăți” din Munții Sureanului, Cindrelului, Persanilor (Racos) într-o ordine perfect geometrică de invidiat chiar și azi.

Dar nimănui, se pare, că nu-i pasă acolo sus, la nivel „profesoral” de acești daci, iar A. Vartic, în loc să găsească nu înțelegere ci dorința arzătoare din partea compatrioților români, să nu fie nevoit să se ducă în

Rusia cu acel „Cui al lui Pepelea”, spre a-i cerceta misterele. De ce nu s-a oferit Institutul de Metalurgie din România să facă studii, dacă nu din sentiment patriotic, măcar din interes științific? Pe A. Vartic l-a chemat și președintele de atunci, I. Iliescu, pentru o întrevedere de 15 min, care a durat 1,5 ore, urmată de promisiuni – dar guvernul s-a schimbat!

Istoria poporului nostru Carpato-Dunarean nu a fost scrisă încă, iar Sarmisegetusa este încă un mister acoperit de pământuri, care poate că o protejează. Unii spun că numele ei vine de la Sarmis e (și) Getusa, alții mai inițiați în tainele Vedice îl citesc Sarmi Seget Usa, adică „*Eu ma grabesc sa curg*” (în sanscrită). Din nefericire azi pling și caprele din Munții Orăștiei de mizeria ce domnește în „*Zona Sacra*” a Sarmisegetusei. Excavații cu buldozere, nepăsare, chiar reavoință iau locul a ceea ce ar fi trebuit să fie declarată rezervație a cetăților dacice din Munții Sureanului. Ce nume ciudat și acest Sureanului, ce o fi însemnând domnilor arheologi, istorici, lingviști?

Îl citez din nou pe prietenul meu Andrei Vartic, care spunea că „*Lipsa idolilor în așezările dacilor din Munții Suryanului (Surya, zeul soarelui la indienii arhaici, urmași ai arienilor Carpato-Danubieni, spun eu) ne duce cu gândul la Marele creator Divin, al poporului dac, Daksha, zăpăcit și el de Creația sa, aflată în continuă, ireversibilă și cuantificată descoperire a Drumului Frumos, s-a îndrăgostit de ea. De aceea el, daco-românul, când spune „buna ziua” de fapt spune „Bun e Dyaus”. El, Dyaus Pitar (pitar - cel ce aduce pită - în sanscrită), a fost primul mare zeu al arienilor (indo-europeni cum se mai spune). De la el se trage Zeus, Saturn, și întorcindu-ne la cea mai veche, poate, poveste a genezei când Zeului Suprem i-a plăcut Pământul a dat naștere prin respirația sa celor 7 zei ai genezei lumii, avându-l conducător pe Marele Zeu Dak-Sha. Acesta, după ce s-a uitat peste tot pe pământ, a găsit un loc unde ape albastre țâșneau din munții împăduriți, dealuri blânde îi înconjurau, acoperite de covoare verzi de iarbă, unde clima era blândă și ... în timpul nopții a populat acest spațiu sacru cu primii 10000 de fii, fiii lui iubiți Dacii „the chosen people”. „Bun e Dyaus” domnilor daco-români, treziți și vă redescoperiți trecutul până nu vi-l va fura or distruge alții, dacă nu o veți face voi înșiși”.*